

A jávorszarvas c. finn mese

- Miért állsz itt? – kérdezte Mur. – Valahányszor erre járok, te mindig itt vagy.

Jávorszarvas dermedten állt az erdő szélén. Annyira mozdulatlanul, hogy valaki azt hihette volna, egy nagy szürke szikla meredezik a bozótban.

– Csak álldogálok – motyogta Jávorszarvas válaszképpen, és a távolba meredt.

– Beszorultál? – kérdezte Mur.

– Nem. Csak állok itt – felelte Jávorszarvas.

A fűzfabokrok ágai annyira szanaszét álltak, hogy akár beléjük is lehetett volna akadni, de úgy tűnt, hogy Jávorszarvas nem ezért rekedt meg az erdő szélén, hanem csak úgy.

– Nem hasogat még a lábad? El sem mozdultál innen, pedig már nagyon, nagyon, nagyon sokszor elmentem erre.

– De igen, hasogat – nyögte Jávorszarvas.

– Akkor mi a gond? – tudakolta Mur.

– Hát – sóhajtott Jávorszarvas – szeretnék itt átmenni. Arrafelé – mondta, és előrebiccentett a távolba. – Szeretnék átjutni a túloldalra.

Ott, ahol Jávorszarvas állt, az erdő egy nagy tisztással volt határos, és messze, a tisztás túloldalán egy másik erdő kezdődött.

De az ott volt, a túloldalon.

– Nem bírok átmenni ezen a tágas téren – bökte ki Jávorszarvas. – Ha csak még egy lépést is teszek, mindenki látni fog.

Való igaz, hogy ha Jávorszarvas ki akarna lépni az erdőtől, hogy átjusson a tisztás túloldalára, a fák közé, mindenki látná. Útközben nincs semmi, ami mögé vagy közé el lehetne rejtőzni. A legparányibb fa vagy bokor sem, hát még Jávorszarvas méretű. Csak tágas, üres tér, elvégre a tisztások ilyenek.

– Nincs más választásod – állapította meg Mur határozottan. – Ha át akarsz jutni ebből az erdőtől a túloldalra, át kell haladnod itt. Teszel egy lépést. Aztán rögtön még egyet. Egymás után kell rakosgatnod a lábaidat, mígnem azok végül átvisznek oda.

Ahogy leszállt az esti félhomály, Jávorszarvas elhatározta, hogy úgy tesz, ahogy a kismédve javasolta, és útnak indult. Áthaladt a tisztáson, elérte az új erdő szélét, beosont a fák közé, és eltűnt szem elől.

Na, és milyen erdő volt ott a túloldalon? Mit talált ott Jávorszarvas?

Jávorszarvas nem tért vissza a régi erdejébe, hogy elmesélje, mi fogadta a másik erdőben.

De időnként, a ragyogó déli fényben kilépett a tisztásra, és táncolt egy keveset. Éppen azon a helyen táncolgatott, ahol tudta, hogy biztosan mindenki látja.”